

μέσα σου όλα και εἰπέ μας τὸ ἐξαγόμενον.» Ἡκολουθήσαμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰς ἐπὶ τοῦ πίνακος κινήσεις τῆς ἠλιοσκεκαυμένης μικρᾶς χειρὸς τοῦ νέου μαθηματικοῦ. Τὸ πρόβλημα ἐλύθη. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι ἔμαθον καὶ θὰ γνωρίζωσι πῶς δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα. Τοσοῦτον ἀρκεῖ. Ἄλλως τε δὲν ἠδύνατο πιθανῶς νὰ τοὺς διδάξῃ καὶ περισσότερον ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος.

Τώρα τεχνολογία. — Ἀνάγνωσε μικρὴ «Τίμα τοὺς γονεῖς σου.» — Καλὴ. Γονεῖς τί μέρος λόγου εἶναι; — Ὀνόματος. — Ποίας κλίσεως; — Τρίτης. — Κλίνε το. — Ἐνικὸς ὀνομαστικῆ, γενικῆ, δυνικῆ, τῶ γονεῖς, τοῖν γονέοι, πληθυντικὸς

Ἐσκεπτόμην, παρατηρῶν συνάμα πόσον ὠραίους εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μία τῶν θυγατέρων τοῦ δημάρχου, ἐσκεπτόμην κατὰ τί δύναται ποτὲ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἓνα χωρικὸν τοῦ δυνικοῦ ἢ ἐκμάθησις, καὶ ἤρριζα νὰ βρεμβάζω ὀλίγον, ὅτε μὲ ἀφύπνησεν αἴφνης ἡ ὀξύτερα τοῦ δευτέρου μαθητοῦ φωνή. «Ἐπερσυντελικὸς ἐλελοίπειν ἐλελοίπεις, ἀόριστος, δεῦτερος, ἐλιπον, ἐλιπες;» κτλ.

Πρὸς τί, δι' ὄνομα Θεοῦ, πρὸς τί τοσοῦτου χρόνου καὶ τοσοῦτου κόπου δαπάνη, ὅπως διδάχθῶσιν οἱ μικροὶ οὗτοι χωρικοὶ τοὺς περιττοὺς τούτους τύπους γραμματικῆς, ἧτις δὲν εἶναι οὔτε τῆς γλώσσης τὴν ὁποίαν λαλοῦσιν ἢ γραμματικῆ, οὔτε γλώσσης τὴν ὁποίαν εἶναι πιθανὸν νὰ μάθωσι ποτέ; Διὰ νὰ χωνεύσῃ ὁ μικρὸς αὐτῶν νοῦς τὸ γονεῖον καὶ τὸ ἐλελοίπειν πόσον πρέπει νὰ ἐμόχθησαν, οἱ δυστυχεῖς! Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὸν φοβερὸν τοῦτον μόχθον; Καὶ ὅμως ἀντὶ τοῦ χρόνου τοῦ καταναλωθέντος εἰς τὴν ἄσκοπον ταύτην διδασκαλίαν, πόσα ἠδύνατο νὰ μάθωσιν ἄλλα χρήσιμα εἰς τὸν ταπεινὸν καὶ ἐργατικὸν βίον, ὅστις τοῖς ἐπιφυλάττεται.

Ἄλλ' ἂν διακόψωμεν τὰς σκέψεις ταύτας. Ἐμπρός! Ἱστορίαν. — Μικρὸν, πῶς ὠνομάζετο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηῶν ὅστις ἐθυσιάσθη ὑπὲρ πατρίδος; — Κόδρος. Καλὸν τοῦτο ὡς μάθημα πατριωτισμοῦ. Ἄλλ' ἐπέρχονται οἱ Ἡρακλεῖδαι καὶ ἡ μυστηριώδης κἀθοδος αὐτῶν, καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ τὸ Ἄργος καὶ αἱ Μυκῆναι! Περὶ δὲ τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐν γένει, καὶ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου μὴ ἐδιδάχθημεν ἡμεῖς πλείωτερα εἰς τὰ σχολεῖα ὅπου ἐφοιτήσαμεν νέοι, διὰ νὰ ἐπικρίνωμεν ἤδη τοῦ μαθητᾶς τοῦ ἐφημερίου μου;

Τελειόνομεν διὰ τῆς γεωγραφίας. Γνωρίζουσι καὶ οἱ τρεῖς καλῶς τὴν Ἑλλάδα κατὰ νομὸς καὶ τὰς πρωτεύουσας τῶν λοιπῶν τῆς Εὐρώπης ἐπικρατειῶν. Δὲν ἔμαθόν τι περὶ τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν τῶν πέραν τῶν συνόρων τοῦ βασιλείου. Ἄλλὰ μὴ ἔμαθες σὺ ἐν τῷ σχολεῖῳ ποῦ κεῖται ὁ Πίνδος καὶ ποῦ ἡ Ὄσσα, ποῦ ῥέει ὁ Στρυμῶν

καὶ ποῦ ὁ Πηνειὸς; Καὶ πταίει μήπως ὁ καλὸς μου ἐφημέριος, ἐν διατηρῶμεν εἰσέτι τὸ ἀτελεὲς καὶ ἀτυχὲς σύστημα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτυραννίσθησαν ἀνωφελῶς ἐπὶ ἡμῖσειν ἤδη ἑκατονταετηρίδα οἱ νεαροὶ τῆς Ἑλλάδος γόνοι; Εἶθε νὰ ἴδωμεν τὸ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰσαχθὲν σύστημα διαδεχόμενον βραβηθῶν καθ' ὅλα ἡμῶν τὰ σχολεῖα τὴν ἤδη ἐπικρατούσαν μέθοδον. Εἶθε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ προκαταρκτικὰ τοῦλάχιστον σχολεῖα γραμματικὴ τις τῆς καθομιλουμένης ἄνευ δυνικοῦ καὶ ὑπερσυντελικοῦ. Εἶθε πρὸ πάντων ν' ἀποκτήσωμεν βιβλία ἀπλᾶ καὶ εὐληπτα, παρέχοντα εἰς τὸν λαὸν ἀνάγνωσιν εὐάρεστον καὶ ἐπωφελῆ, ὥστε ὁ μέλων χειρῶναξ ἢ γεωργὸς, ἐξερχόμενος τοῦ σχολείου ὅπου ἔμαθε ν' ἀναγινώσκῃ, νὰ ἐξακολουθῇ ἀναγινώσκων καὶ ὠφελούμενος, οἱ δὲ φιλολογικαὶ αὐτοῦ τέρψεις νὰ μὴ περιορίζωνται εἰς τὸν Μπερτόδουλον ἢ ἔστω καὶ τὸν Ἐρωτόκριτον.

Τοιαῦτα ἐσκεπτόμενος συνεχάρην τὸν ἐφημέριον ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῶν ἐξετάσεων, ἀπῆλλον δὲ εὐχαριστημένος καὶ συνάμα κατηφὴς εἰς τὴν κατωικίαν μου, ἐνθα θυσιάζων τὸν ἀπογευματινὸν μου ὕπνον ἐκάθισα νὰ σοὶ γράψω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Πρὸς τί ὅμως;

Ὅσο; Δ. Β. κ.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣΕΩΣ

Ἄν ἔτυχέ ποτε, ἀναγνώστὰ μου, νὰ διαπλεύσῃς τὸν Ὠκεανὸν καὶ νὰ πάθῃς θαλασσοζάλην, θέλεις συμφωνήσῃ μετ' ἐμοῦ ὅτι ἡ ζάλη αὕτη εἶναι χειροτέρα πάσης ἄλλης.

Οὐδὲν ὑπάρχει τὸ δυνάμενον νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν νόσον ταύτην, ἧς τὰ κυριώτερὰ χαρακτηριστικὰ συνίστανται εἰς ἰδιάζουσάν τινα χαύνωσιν καὶ ἐντελῆ ἀδιαφορίαν πρὸς πᾶν πρᾶγμα καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς, ἠνωμένην μετ' ἀνικητοῦ ἀποστροφῆς πρὸς πᾶν φαγώτιμον καὶ ἐκεῖνα πρὸ πάντων ἄτινα μᾶλλον ἤρεσκον ἡμῖν.

Ἄφ' ἑτέρου ὅμως, ἐπειδὴ ἡ θαλασσοζάλη διαρκεῖ, πλὴν σπανιωτάτων ἐξαίρεσεων, δύο μόνον ἢ τὸ πολὺ τρεῖς ἡμέρας, οἱ δὲ ἐξ αὐτῆς βασανιζόμενοι οὐδένα κίνδυνον διατρέχουσιν, ὀλίγου ἀξιοῦνται οἴκτου τὰ ἀτυχῆ θύματα τῆς ναυτιάσεως, ὧν ἡ ἀθυμία προκαλεῖ πολλάκις καὶ τὸν γέλωτα τῶν καλῶς ἐχόντων ἐπιβατῶν.

Ἐπάρχουσι τῷ ὄντι πολλαὶ ἀσθένειαι, καὶ τινες τούτων βασανιστικώταται, τὰς ὁποίας οὐδεὶς πλὴν τοῦ πάσχοντος στέργει νὰ θεωρήσῃ ὡς σπουδαίας. Ταύτας ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ κομικὰς νόσους τῆς ἀνθρωπότητος, ἂν οὐδέ τις τῶν δύο τούτων λέξων δὲν ἀπηγορεύετο ὑπὸ τῆς φιλανθρωπίας. Ὅπως δὴ ποτε ἀναγκαζόμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ συμπτώματα τῆς ναυτιάσεως κατὰ τὰς διαφόρους ἰδιοσυγ-

κασιός είναι τόσον ποικίλα, ὥστε δίνονται τις νὰ εἶπῃ ἄνευ ὑπερβολῆς ὅτι ἕκαστος ἐπιβάτης ἔχει ἰδικήν του θαλασσοζάλην.

Ἄς ρίψωμεν ἤδη τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ κινήτου τούτου τοῦ προσωρισμένου νὰ μένῃ μεμακρυσμένον, ὡς ὦρισε τὸ πλοῖον δεινός τις ῥήτωρ τῆς ἡμετέρας Βουλῆς. Κατάλληλος πρὸς τοῦτο στιγμήν εἶναι ἡ προηγουμένη τῆς ἀνχωρήσεως. Αἱ φυσιολογικαί τῶν νκυσιπύρων παρίστανται τότε φαιδραὶ, ζαηρόταται καὶ φιλομειδεῖς. Ἐκαστος φαίνεται προκαλῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὸ ἀλμυρὸν στοιχείον καὶ ἡ ἰδέα τῆς νκυτιάσεως γέλωτας μόνον προκαλεῖ, πρὸ πάντων ἐκ μέρους τῶν πρώτων φορῶν θαλασσοπορούντων, ὧν ἕκαστος ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ ἀφορμὴν νὰ ἐλπίζῃ ἐκυτὸν ἀπρόσιτον εἰς τὸν ἐπιβάτην τοῦτον, ὁ μὲν διότι δὲν πάσχει καθήμενος εἰς τὴν προσθίαν θέσιν τῆς ἀμάξης, ὁ δὲ διότι πολλακίς ἐδιδίκασεν ἐπὶ ποταμοῦ ἀνάτιον, καὶ ἄλλος διότι ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους δύναται ἀνενοχλήτως ν' ἀναβοκαταβαίνει ἐπὶ αἰῶρας.

Ἄλλὰ πλησίον τῶν ἀρβύλων τούτων πυρωσιδῶν, οἵτινες μετὰ μίαν ὥραν θέλουσι κρατεῖ ἐπὶ λεκάνης πρόσωπον ὠρρότερον λεμονίου, παρτηρούμεν τὸν πολυπείρον ἐπιβάτην, ὅστις παρτηρῶν ἀταράχως τὸ ὠρολόγιόν του λέγει ἡμῖν· «Εἶναι δύο ὥρα, ὁ ἀνεμος νοτιοδυτικὸς, καὶ ἐγὼ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ὑγιέστατος· ἀλλὰ μετὰ μίαν ἢ δύο ὥρας θὰ εἶμαι ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος. Ὑπάγω νὰ ἐτοιμασθῶ καὶ νὰ διαγκάσω ὀλίγον ψιτόν.»

— «Πῶς, κύριε, σὰς πειράζει ἡ θάλασσα; ἐρωτᾷ εἰρωνικῶς ἀνὴρ μεσήλιξ, μικρὸς τὸ ἀνάστημα, κηρωτὸν ἔχων τὸν μύστακα καὶ χρηματίας, ἡρωρισμένος ν' ἀναδειχθῇ ἀξιοματικὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς.

— «Μάλιστα, μὲ πειράζει ἡ θάλασσα, ἀπαντᾷ ὁ ἐρωτηθεὶς. Πλὴν δὲ τούτου ἔχω καὶ τὸ μειονέκτημα νὰ προβλέπω τὴν μέλλουσαν ἀγωνίαν μου μετ' ὅσης ἀκριθείας προβλέπει ἄστρονόμος τὰς ἐκλείψεις. Ἄλλ' ὑμεῖς, κύριε, οὐδὲ ἄρα ἐνοχλήθητε ὑπὸ τοῦ ἐρροῦθμου ἀπαλμοῦ τῶν κυμάτων, ὅπως τὸν ὠνόμασαν οἱ ποιηταί, οἵτινες πιθανῶς δὲν ἐστιχοῦργουν ἐν δωματίῳ ἀτμοπλοίου, πνέοντος νοτιοδυτικοῦ ἀνέμου;»

— «Δὲν πιστεύω, κύριε, ὅτι ἔχω τι νὰ φηθῶ ἐκ τῆς θαλάσσης. Εἶμαι ἀνὴρ ὑγιέστατος καὶ ῥωμαλέος, ἡ δὲ θαλασσοζάλη, ὡς ἡ ἡμικρανία καὶ τὰ νευρικὰ παθήματα, φαίνονται μοι ἀνήκοντα εἰς τὸ ὠραῖον φῶλον, τὸ χαῖρον τὸ προνόμιον νὰ ὠφελῆται ἐκ πάσης περιστάσεως ἵνα ἐφελεθῇ τὴν ἡμετέραν συμπάθειαν.»

— «Καὶ τοῦ προνομίου τούτου οὐδὲ ὄλω, ὡς βλέπω, σκοπεύετε ν' ἀμφισβητήσετε τὴν ἀπο-

«κλειστικὴν κάρπωσιν εἰς τὰς γυναῖκας. Εἶσθε ὄντως ἱπποτικὸς.»

— «Εἰπέτε μᾶλλον ὅτι εἶμαι ὑγιέστατος.»

— «Σὰς συγχάριω, κύριε, ἐξ ὅλης καρδίας εὐχόμενος νὰ σὰς ἴδω οὕτως ὑγιαίνοντα καὶ μετ' ὀλίγον. Ἄλλ' ἤδη συγχωρήσατε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ χρησιμοποιοῦμαι τὰς ὀλίγας στιγμὰς αἵτινες μὲ μένουσι νὰ ἐτοιμασθῶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς θαλασσοζάλης.»

— «Μάλιστα, κύριε. Σὰς προσκυνῶ.»

Δύω ὥρας μετὰ τὸν ἀνωτέρω διάλογον ἡ ἀλαζὼν ὄψις τοῦ μικροῦ μυστακοφόρου ὑφίστατο σπουδαίαν μεταβολήν. Οὗτος ὠρία, ἐσιώπη ἢ μόνον διὰ μονοσυλλάβων ἀπεκρίνετο καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὡσεὶ θέλων νὰ ἐκδιώξῃ ὀχληροὺς λογισμούς· αἶφνης δὲ μετὰ βαθὴν στεναγμὸν ἠκούσθη κράζων βροντοφώνως·

— «Παιδί, μίαν λεκάνην.»

— «Κύριε, δὲν περισσεύει κἀμμία.»

— «Ἔστω, θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ λάβω ἀνάγκην αὐτῆς.»

Ἄλλὰ καὶ τοῦτο ἦτο καύχησις· διότι ἡ ἀνάγκη λεκάνης καθίστατο κατὰ πᾶσαν στιγμήν μᾶλλον κατεπείγουσα, ἐξαιουλοπούσης τῆς θαλάσσης νὰ περιδιπῇ τὸ πλοῖον ὡς κέλυφος καρούου. Μετ' ὀλίγον ἀκούεται καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρείου ἐκείνου κράζοντος ἐναγωνίως·

— «Παιδί, ποῦ εἶναι ἡ λεκάνη;»

— «Μετὰ μίαν στιγμήν, Κύριε.»

Ἄλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ πρὶν περιφρονητὴς τῆς θαλασσοζάλης ἀπὸ ὠχροῦ ἔγεινε πράσινος καὶ τὴν κλίνην αὐτοῦ μετέβαλεν εἰς λεκάνην.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλου εἶδους ἀσθενῆς τὸν ὁποῖον ἡ θαλασσία ζάλη οὐδὲ ὄλω ἐμποδίζει νὰ συνδιαλέγεται καὶ νὰ τρώγῃ μετ' ἀμειώτου ὀρεξέως. Ὁ τοιοῦτος περιδιαβάζει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος συζητῶν περὶ πολιτικῆς, φιλοσοφίας, ἐμπορίου ἢ περιστρεφόμενων τραπέζων. Ἐκ διαλειμμάτων ὅμως παρακαλεῖ τοὺς συνομιλητάς νὰ συγχωρήσωσι αὐτὸν μίαν στιγμήν, μεταβαίνει εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πλοίου, κάμνει χύσιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφει ὡς εἰ οὐδὲν εἶχε συμβῆ.

Ἄλλοι πάλιν πάσχοντες κατέχονται ὑπὸ τοιοῦτου πόθου στερεᾶς, ὥστε προσφέρουσιν ὀλοκλήρον τὴν περιουσίαν των, ἵνα ἀποβιβασθῶσι ἀμέσως ὅπου δήποτε, ἔστω καὶ εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ῥοβινσῶνος, ὅστις τοῦλάχιστον δὲν ἔπασχε θαλασσοζάλην. Πολλοὶ τούτων ἱκετεύουσι τοὺς φίλους των, τὸν πλοίαρχον, τοὺς ναυτοπαιδας, τὸν μάγειρον, ἢ τὴν θαλαμηπόλον νὰ ρίψωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα τελειώσωσι τὰ βάσανά των. Εἰς τὸν τοιαῦτα ζητοῦντα ἀπο-

κρίνονται συνήθως οί περιεστῶτες, συρίζοντες πόλκων ἢ προσφέροντες αὐτῷ τεμάχιον χοιρομηρίου, τὸ ὁποῖον ὁ δυστυχὴς ἀποποιεῖται μετὰ φρίκης.

Ἄξιος μελέτης εἶναι καὶ ὁ ἀσθενὴς ὁ ἐξ ὑπερηφάνειας ζητῶν νὰ κρύψῃ τὴν ταρχήν του. Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἐμφανίζει ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν, αἱ παρειαὶ του εἶναι κάτωχροι, οἱ ὀφθαλμοὶ κοῖλοι καὶ μεγαλύτεροι τοῦ συνήθους, τὸ στόμα πικρὸν καὶ τὰ χεῖλη λευκά. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει κάλλιστα, καίτοι δὲ μὴ δυνάμενος σχεδὸν τίποτε νὰ φάγῃ, παρκαπονῆται ὅτι τρεῖς μόνον τῆς ἡμέρας παρκατίθεται τροφὴ εἰς τοὺς ἐπιβάτας.

Αἱ γυναῖκες εἶναι ἐν γένει μᾶλλον τῶν ἀνδρῶν εὐπρόσβολτοι ὑπὸ τῆς θαλασσοζάλης, τὰ δὲ παιδία σπανίως πάσχουσιν ἐξ αὐτῆς. Ἐν τούτοις εἶδον ἄνδρας ἀκμάζοντας καὶ ῥωμαλέους βασανιζομένους ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπὶ ὀλοκλήρους ἑβδομάδας καὶ ἀδυνατοῦντας νὰ φάγῃσι τὸ παραμικρὸν, ἐνῶ νεκροὶ δέσποιναι καὶ δεσποινίδες, ἀνάληγοι εἰς τὴν σάλον τοῦ πλοίου, ἀνεγίνωσκον, ἐκέντων, ἔψαλλον, συνέδεδον ἐρωτικὰς σχέσεις καὶ ἔτρωγον εἰς τὴν τράπεζαν τὴν μεριδᾶ τῶν μὴ τρωγόντων. Εἶδον δὲ καὶ βρέφη οἰκτρῶς βασανιζόμενα ὑπὸ τῆς θαλάσσης, δσάκις μάλιστα ἔπασχεν ὑπ' αὐτῆς ἡ γαλουχοῦσα αὐτὰ τροφός.

Ἄλλ' ἡ φροβερὰ αὕτη νόσος οὐδὲ τῶν ἀλόγων ζῶων φεῖδεται. Κωμικωτάτη τῷ ὄντι εἶναι ἡ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ταξειδίου ὄψις τῶν προβάτων, τῶν χοίρων, τῶν ὀρνίθων, τῶν νησῶν καὶ τῶν ἰνδικῶν ἀλεκτρούων, οἵτινες πρὸς διατήρησιν τῆς ἰσορροπίας κύπτουσι πρὸς ἀριστερὰ ὅταν κλινῇ τὸ πλοῖον, πρὸς δεξιὰ καὶ τἀνάπαλιν. Οὐδέποτε ὅμως παρκαπονοῦνται οὐδ' εἰς ἄλλην τινα κίνησιν παρκαθίδονται πλὴν τῆς ταλαντεύσεως ταύτης, ἣτις εἶναι οὕτως ἔρρυθμος ὥστε νομίζει τις αὐτὴν διδασκασίαν ὑπὸ ἐμπειροῦ ζωοδιδασκάλου. Μεταξὺ τῶν ζῶων τούτων κωμικώτατος ἀναντιρρήτως εἶναι ὁ ἀλεκτροῦν, ὃν ἀντὶ Ἰνδοῦ, ἐβαπτίσσαμεν ἐν Ἑλλάδι γάλλον. Οἱ ἐρυθροὶ αὐτοῦ λόφου ὠχρῶσιν ὑπὸ τῆς θαλασσίας ἀγωνίας· ὁ ἄκτος ὀφθαλμὸς του φαίνεται ἐστερημένος βλέμματος καὶ οὐδεμία ἀπειλὴ δύναται νὰ καταπίσῃ αὐτὸν νὰ μετακινήσῃ· ἐνίοτε δὲ μόνον κλείει ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὑψώνει συγχρόνως τὸν ἀντίστοιχον πόδα, ταχέως ὅμως κουρασθεὶς ἐν τοιαύτῃ θέσει ἀναλαμβάνει τὰς προτέρως τακτικὰς ταλαντεύσεις πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστεράν. Τὸ ἀξιοτίμητον τοῦτο πτηνὸν ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἐπὶ θαλάσσης ζῶον περιφρονεῖ πᾶσαν τροφήν κατὰ τὰς πρώτας δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, βαρμηθὸν ὅμως συμβαίνει αὐτῷ ὅ,τι καὶ τῷ κόμπητι Οὐγολίνῳ· ἡ πείνα νικᾷ τὸν πόνον.

Παρὰ πολλῶν ἀνεζητήθη καὶ ἀναζητεῖται ἀκόμη φάρμακόν τι κατὰ τοῦ θαλασσίου σάλου, ἀλλὰ μέχρι σήμερον οὐδὲν εὑρέθη εἰδικὸν ἀντίδοτον· ἀριστον δὲ μεταξὺ τῶν προταθέντων πρὸς μετρίασιν τοῦ κακοῦ ἀπεδείχθη ὁ καμπανίτης οἶνος, πολὺτιμον ὄντως ἱατρικόν, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τοὺς νοσοῦντας παρέχει ὑγείαν, εἰς δὲ τοὺς καλῶς ἔχοντας προφύλαξιν ἀπὸ πάσης νόσου. Πολὺ βεβαίως θέλουσι λυπηθῆ ὅτε εὑρεθέντος τοῦ ριζικοῦ φαρμάκου τῆς ναυτιάσεως θέλει πύσει ἡ χρῆσις τοῦ ἡδυτάτου παρηγορητικοῦ.

Ὁρθὴ ἀπεδείχθη ἡ γνώμη τῶν διατεινομένων ὅτι ἐπὶ μεγάλου πλοίου ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης ζάλη εἶναι μικροτέρη. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐπὶ ἰστιοφόρου πλοίου ὑποφέρει τις ὀλιγώτερον ἢ ἐπὶ ἀτμοκινήτου, ἐφ' οὗ εἰς τὰς κατ' οὐδὲν μετριασθείσας ταλαντεύσεις τοῦ πλοίου προστίθεται ὁ κλονισμὸς τῆς μηχανῆς, πατήρ πονοκεφάλων, καὶ ἡ δυσωδία τοῦ θερμοῦ ἐλαίου, ἡ ἱκανὴ καὶ φώκη νὰ ζαλίσῃ. Ἐν τούτοις ἂν ἔχῃς νὰ κάμῃς, ἀναγνώστὰ μου, μακρὸν ταξειδίον, σὲ συμβουλεύω νὰ προτιμήσῃς ἀτμοκίνητον, διότι ἐξ ὅλων τῶν βασάνων τῆς θαλάσσης τὸ μέγιστον ἀναντιρρήτως εἶναι τὸ νὰ μένῃ τις πολλὰς ἡμέρας ἐπ' αὐτῆς.

[Oscar Comettant.]

P.

Η ΔΥΝΑΜΙΤΙΣ ΩΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ

Εἶναι ἄρα γε ἡ δυναμίτις δηλητήριον; Πάντες μὲν γινώσκουσι τὴν ἐκρηκτικὴν δύναμιν τῆς οὐσίας ταύτης, γενικῶς ὅμως ἀγνωεῖται, ὅτι ἡ δυναμίτις, εἰσερχομένη εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, εἶναι ἐκ τῶν δραστηκωτέρων δηλητηρίων.

Ἀναγινώσκωμεν λοιπὸν περὶ τούτου ἐν τῇ *Kœlnische Zeitung*, ὅτι δίκη περὶ φαρμακείας εἰσῆλθη ἐσχάτως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς Ὁππελνίκης ἐν Σιλεσίᾳ, οἱ δὲ ἑνορκοὶ ἐξήνεγκον τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῶν.

Ἰδοὺ δὲ τὰ γεγονότα ὡς ἐξετυλίχθησαν ἐν τῇ συζήτησει·

Τῇ 13 τοῦ παρελθόντος νοεμβρίου ἐβεβαίωθη ὁ θάνατος γυναικὸς ἐνόματι Κανζιόρα, μετὰ δύο δὲ ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς· ἐν τούτοις μέχρι τῆς 10 νοεμβρίου ἀμόφοτεροι ἦσαν ὑγιέστατοι. Παρευθὺς λοιπὸν ὑπῆρξαν ὑπόνοιαι περὶ ὑπάρξεως ἐγκλήματος, καὶ αἱ υποψίαι ἐστράφησαν κατὰ τῶν συζύγων Οὐολλνὺ, οἵτινες συγκατώκουν μετὰ τῶν συζύγων Κανζιόρα. Οἱ Οὐολλνὺ εἶχον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταβάλλωσιν ἰσοβίως σύνταξίν τινα τοῖς συζύγοις Κανζιόρα.

Ἡ ἀνάκρισις ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἡ σύζυγος Οὐολλνὺ παρεσκεύασε τοῖς συζύγοις Κανζιόρα φαγητὸν, εἰς ὃ ἀνέμιξε δυναμίτιδα, καὶ ὅτι ὁ θάνατος τῶν δύο συζύγων ἔπρεπε νὰ ἀποδοθῇ εἰς